

Мама още отъ рано е послала рогозката на двора, върху зелената трѣвица, на която насѣдаха по старитѣ отъ къщи: татѣо, мама, баба и голѣмата ми сестра. А пъкъ азъ съ по-малкото си братченце тичахме по двора и се мѣчихме да хванемъ нѣкоя свѣтулчица, да я пустнемъ въ пазвичкитѣ си, за да изплаши бѣлхитѣ, да не ни хапятъ. — „Батѣо, ето нѣ, двѣ свѣтулчици си хванахъ! Ха, ето още една, хайде да я хванемъ за баба и тя да изплаши бѣлхитѣ си. Много се оплаква отъ тѣхъ“. Съ голѣмъ трудъ и нея хванахме. Уморени отъ много тичане, най-послѣ сѣднахме да си отпочинемъ. Още не бѣхме си отдѣхнали, какво чудо! Мѣсечинката лека, — полека взе да притѣмнява, помрачи се навредѣ. Гледаме по небето — ни едно облаче. Голѣмо чудо. Баба ми започна бърже да се кръсти и да чумосва нѣщо си. Слѣдъ малко чухме отъ турската махала силни гърмежи отъ пушки.

— Бабо, защо затѣмнѣ мѣсечинката, и на кого стрѣлятъ турцитѣ?

— Ехъ, баби, сега недѣй ме пита. Слѣдъ малко ще ти разправа. Баба ми пакъ продължаваше да се кръсти и да бърбори нѣщо си, което азъ не разбирамъ.

Слѣдъ малко — какво пакъ чудо! Мѣсечинката пакъ отъ ново ни огрѣ. Всичко отъ ново се развесели. Зарадванъ отъ свѣтлината ѝ, хвърлихъ се на бабиния вратъ и започнахъ да я цѣлувамъ.

— Е, сега кажи ми бабо, защо мѣсечинката притѣмнѣ?